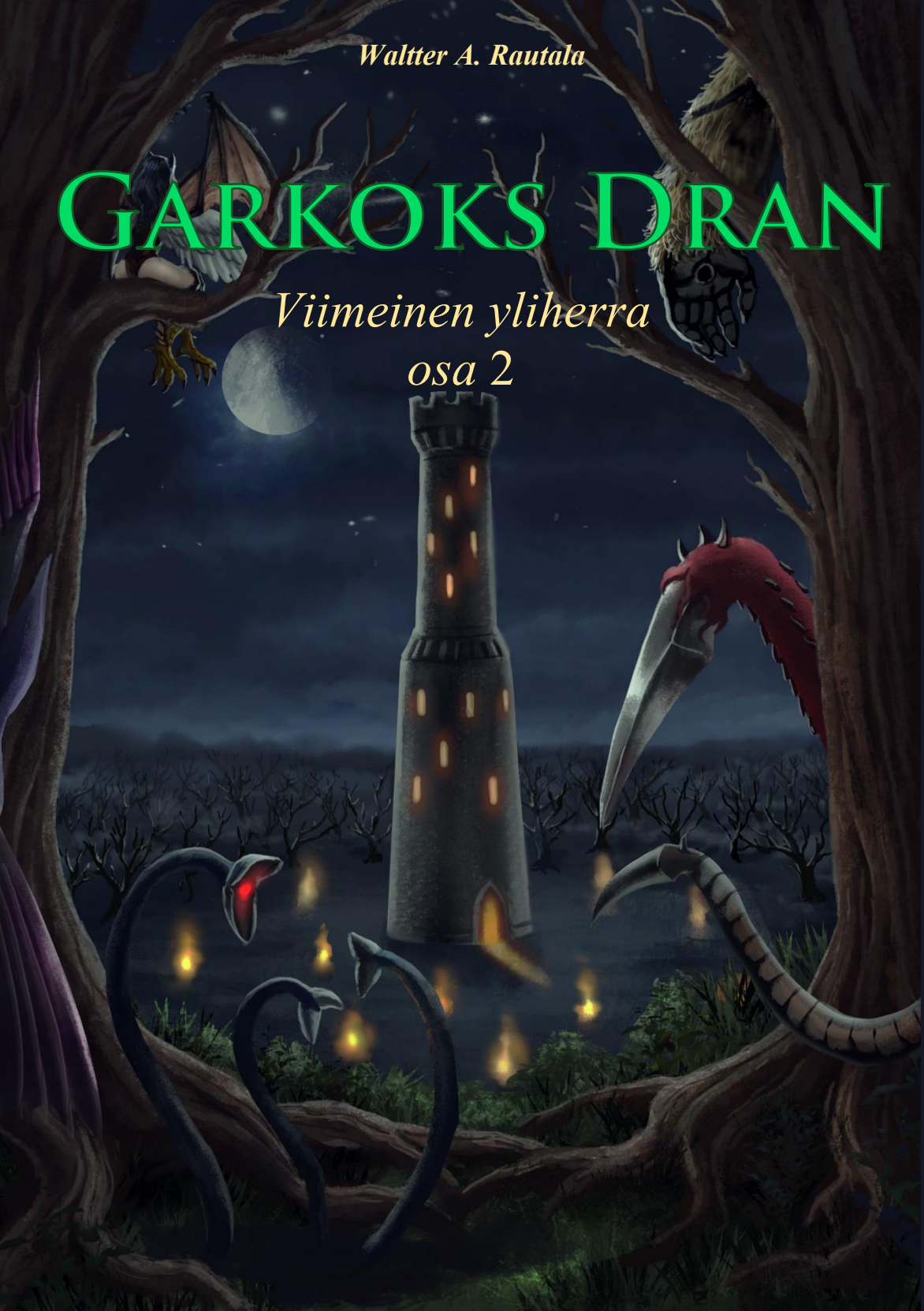

Waltter A. Rautala

GARKOKS DRAN

Viimeinen yliherro
osa 2

Garkoks Dran
Viimeinen yliherra
Osa 2

Garkoks Dran
Viimeinen yliherra
Osa 2

Waltter A. Rautala

© 2019 Waltter A. Rautala

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0905-4

Luku yksi

Lupausten lunastaminen

(100 jD.)

Osa yksi

Kerrottuaan Ryzeknalle uudesta nimestään, Garkoks Dran oli taas joutunut riitelemään opettajansa kanssa. Ryzekna ei tosin ollut nuorelle yliherralle vihainen, vaan riidan syy oli hyvin perusteltu.

Monet korkea-arvoiset demonit olivat valinneet nimen *Skark Dragon*; jotta heidän uuden ylherran olisi helpompaa tulla suosituksi, kansalaistensa kesken. Kyseessä oli ollut poliittinen strategia, jonka Garkoks oli pilannut omasta tahdostaan.

Tästä syystä Ryzekna oli ehdottanut hänelle, että tämä ei vaihtaisi nimeään, ei ainakaan vielä. Sillä jos demonilordit menettäisivät luottamuksensa Garkoksiin tässä vaiheessa, voisi seurata sisällissota demonien kesken.

Mutta Garkoks ei suostunut tähän. Hän oli tehnyt lupauksen itselleen, eikä taipunut palauttamaan nimeään entisekseen. Ryzekna oli huomauttanut, *ettei yliherralla voinut olla nimeä jolla ei ollut merkitystä*. Tähän Garkoks oli vain ankarana vastannut, *minä tulen antamaan sille merkityksen*.

Riitely oli lopulta lakannut, kun Hilgrane oli hyväksynyt Garkoksin uuden nimen. Tämä oli kertonut Ryzeknalle, että *heidän kuuluisi kunnioittaa yliherransa päätöksiä*.

Riidan päättymisestä huolimatta, Garkoks oli painanut Ryzeknan sanat mieleensä. Hän oli veljeskunnan avulla koonnut demonilordit yhteen, pitääkseen kokouksen. Demonilordit olivat isompia ja pelottavampia, kuin Garkoks oli muistanut, mutta ei antanut sen lannistaa häntä. Kokouksessa hän oli kertonut nimensä vaihtamisesta ja selittänyt sen syyn.

Osa demonilordeista oli ollut vihainen Garkoksin päätöksestä, mutta neljästätoista herrasta, kyseessä oli vain vähemmistö. Sen lisäksi, Garkoks Dran ei ollut hölmö. Hän ei ollut kutsunut ryhmää, voimakkaita ja mahdollisesti kapinoivia demoneita, ilman varasuunnitelmaa.

Demonilordien lisäksi, Garkoks oli myös käkenyt paikalle adoptio isänsä, Kuoleman.

Nähdessään ettei Kuolemalla ollut mitään nimenvaihtoa vastaan, kukaan demonilordeista ei ollut uskaltanut vastustaa. Heidän kuultua vielä viikatemiehen puheen, nimien merkityksestä erottaa asiat toisistaan; demonilordit olivat vain antaneet asian olla. Lopulta he olivat kaikki osoittaneet

kunnioitusta yliherralleen, Garkoks Dranille. Tosin jotkut heistä tekivät tämän vilpittömimmin kuin toiset.

Demonilordien suostumuksesta huolimatta, Skarkin nimen vaihto Garkoks Draniin, oli silti aiheuttanut eripuraa demoneiden kesken. Eritoten yliherran veljeskunnassa oli ollut riitelyä ja tapeluita, mutta Vavgigan mukaan se oli ollut enintään kinastelua.

Tästä huolimatta, yllättävän moni veljeskunnan jäsenistä piti epävirallista mykkäkoulua, Garkoksin kanssa. Vielä yllättävämpää oli, että kyseessä olivat demonit, joita Garkoks oli ajatellut hänen kaikkein lojaaleimpina kansalaisinaan.

Kun hänen nimenvaihdosta aiheutuneet ongelmat olivat alkaneet laantua, Garkoks oli siirtänyt huomionsa muihin asioihin. Näihin kuuluivat; hänen suunnitelmansa muuttaa demonien elämää Kuolleessa Maailmassa paremmiksi; hänen itsensä erottaminen vanhemmistaan; perintönä saamiensa asioiden vaihtaminen hänen itse ansaitsemiin asioihin; ja opintojensa jatkaminen. Mutta näitä kaikkia asioita tärkeämpänä, Garkoks piti lupauksia, jotka hän oli tehnyt ihmisystävillään elävien maailmassa.

Harkittuaan asiaa tarkemmin, hänen ystäviensä unelmien toteuttaminen vaikutti enemmän aikaa vievältä. Niinpä Garkoks päätti aluksi keksiä; kuinka päästää heidät orjuudestaan?

Miettiessään vastausta, Garkoks oli käynyt läpi kymmeniä eri suunnitelmia ja satoja eri muunnelmia noista suunnitelmista.

Hänen neljännen syntymäpäivän tullessa, Ryzekna oli kaikesta huolimatta, suostunut saattamaan Garkoksin elävien maailmaan. Lapset olivat olleet hyvin iloisia, nähdessään Garkoksin palaavan sovittuna päivänä. Häpeäkseen Garkoks joutui kertomaan, ettei hänellä vielä ollut suunnitelmaa valmiina, heidän vapauttamiseksi.

Tästä huolimatta, lapset olivat leikkineet hänen kanssaan koko päivän ja vaihdelleet kuulumisia. Demoni hyökkäyksen jälkeen, Blacwurista oli kuulemma tullut Loombran tilan uusi vastaava, eikä Leonista ollut kuulunut mitään uutisia. He olivat myös suvainneet Garkoksin nimen vaihdon, ja olivat kertoneet; että se sopi hänelle paremmin. Päivän päätyttyä, Garkoks oli kertonut ystävilleen; että hän jatkaisi heidän vapautensa suunnittelua. Hän lupasi, että ensi vuonna hänellä olisi suunnitelma valmiina.

Murheeksensa, Garkoks Dran huomasi tämän saman kuvion toistuvan vuosi vuodelta. Jokainen suunnitelma jonka hän keksi, ei tuntunut toimivan pitkällä aikavälillä. Hänellä oli hauskaa ystäviensä kanssa joka vuosi, mutta kuten Ryzekna oli kertonut, he kasvoivat nopeammin kuin hän. Garkoksin ollessa vielä pieni lapsi, kaikki hänen ystävänsä olivat ehtineet kasvaa jo teini-ikäisiksi.

Vuosien kuluessa, saapui Garkoks Dranin kahdeskymmenesviides syntymäpäivä, jolloin hän antoi periksi. Kykenemättömänä keksimään mitään, hän epätoivoisena pyysi apua Kuolemalta.

Mutta, edes Kuolema ei pystynyt auttamaan Garkoksia vapauttamaan tämän ystäviä orjuudesta (muuta kuin tuomalla heidät Kuolleeeseen Maailmaan). Garkoks oli alkanut harkita tätä vaihtoehtoa, mutta sitten Kuolema ehdotti jotain muuta. Sen sijaan että viikatemies auttaisi yliherraa vapauttamaan hänen ystävänsä, hän voisi antaa Garkoksille enemmän aikaa.

Vastahakoisesti ja hammasta purren, Kuolema oli antanut Garkoksille kuusi talismaania. Talismaanit kuuluivat kymmenen talismaanin settiin, jonka Kuolema oli saanut pidettäväksi jumalilta. Talismaaneilla oli kuulemma kyky pysäyttää niiden käyttäjien ikääntyminen, ilman mitään sivuvaikutuksia. Talismaanit oli annettu Kuolemalle, siltä varalta; että jonkun kuolevaisen täytyisi elää kauemmin, kuin tämän elämäankaari kestäisi.

Koska Kuolemalla oli Garkoksin saapuessa kaikki kymmenen talismaania jakamatta, tämä suostui antamaan hänelle kuusi. Ainoana ehtona oli, että Garkoks palauttaisi talismaanit, kun Kuolema pyytäisi saada ne takaisin.

Garkoks ymmärsi, ettei hän voisi vain antaa talismaaneja ystävilleen ja se olisi siinä. Hänen täytyisi yhä keksiä tapa vapauttaa ystävänsä. Mutta nyt, hän voisi keskittyä muihin asioihin ja ajatella suunnitelmiansa rauhassa. Annettuaan talismaaninsa ystävilleen, he olivat sopineet, että he yrittäisivät selvittää niin kauan, kuin Garkoks tarvitsisi aikaa.

Vuosien kulkiessa ohi, Garkoks jatkoi opiskeluaan ja oppi enemmän ja enemmän, niin taikuudesta kuin tieteistä. Historiaa Ryzekna ei ollut käsitellyt Garkoksin kanssa tarkasti. Opettajan mukaan, *historia on voittajien kirjoittama ja vain kuolleet tietävät totuuden*. Ryzeknan opetettua hänelle kaikki mitä tämä tiesi matematiikasta, biologiasta ja elävien maailman maantieteestä; hän alkoi opettaa Garkoksille kehittyneempiä aiheita.

Opettaja tiesi demoniksi paljon filosofiasta, psykologiasta ja diplomatiasta. Mutta ekonomin, taistelutaitojen ja taktikoinnin opettamisessa, Ryzekna tarvitsi apua. Niinpä Ryzekna ja Garkoks tekivät useita luokkaretkiä ympäri Kuollutta Maailmaa, oppiakseen näitä asioita muilta demoneilta. Elokranor ja Beelzebub olivat auttaneet Garkoksia ekonomin opiskelussa. Taistelutaitoja hänelle oli opettanut veljeskunnan pääjohtaja Tedokame ja muut veljeskunnan jäsenet. Taktikoinnissa häntä oli auttanut kadonneen salamurhaaja Muvokrain isä, Malokrai.

Uusista oppiaineista huolimatta, Garkoks silti nautti taikuuden oppitunneista kaikkein eniten. Mutta omaksi yllätykseksensä, psykologiasta oli tullut hänen toiseksi suosituin aihe. Tämä opinaine oli tullut hänelle hyvin hyödylliseksi, hänen käydessä keskusteluja sijaisopettajiensa kanssa. Erityisesti poikansa menetystä surevan Malokrain kanssa.

Garkoksin käydessä vanhemmaksi, Ryzekna alkoi opettaa hänelle yhä kehittyneempiä taikoja ja loitsuja. Kun Garkoks oli melkein kuusikymmentävuotias, Ryzekna piti hänelle ensimmäisen opitunnin *kirouksista*.

Kiroukset olivat taikuuden laji, jotka vaativat loitsun lisäksi paljon valmisteluita. Valmistelut tarvitsivat materiaaleja ja rituaaleja, riippuen siitä mitä kirouksella haluttiin saada aikaan. Toinen ero kirouksien ja tavallisten loitsujen välillä, oli että kirousten vaikutukset eivät kadonneet ajan myötä. Lopputuloksena oli loitsu, joka voisi aiheuttaa fyysisiä ja henkisiä oireita, muodonmuutoksia tai jopa kulkutauteja.

Vaikka kirouksien tarkoitus oli aiheuttaa ongelmia ja suurta vaivaa niiden uhreille, Garkoks sai niistä idean. Idean, joka voisi auttaa hänen ystäviensä, ja sopisi yhteen hänen *muiden* suunnitelmiansa kanssa. Niinpä Garkoks oli kertonut ystävilleen, että hänellä oli vihdoinkin vastaus, mutta heidän täytyisi olla kärsivällisiä.

Jotta hän kykenisi toteuttamaan suunnitelmansa parhaimman mukaan, Garkoks alkoi vapaaehtoisesti täydentää fysiikan ja kemian oppejansa. Kuunnellen opetuksia sekä eläviltä että kuolleilta tiedemiehiltä, Garkoks oppi nopeasti enemmän kuin Ryzekna tiesi. Garkoksista tuntui, että mitä enemmän hän oppi, sitä enemmän mahdollisuuksia hän löysi suunnitelmissaan.

Garkoksin varttuessa, hänen nimensä, opetuksensa, ystävänsä ja vastuunsa, eivät olleet ainoat ongelmat joita hän kohtasi. Tultuaan takaisin elävien maailmasta ensimmäistä kertaa, Garkoks oli huomannut, että hänen nälkänsä oli todella herännyt. Hän tunsivat vatsaa riipivää ja lannistavaa nälkää, niin kuin kaikki muut demonit. Alkuperäisen suunnitelmansa mukaan, hän oli rukoillut, että jumalat lähettäisivät hänelle viikoittaisen ruokatoimituksen. Kolmen viikon kuluttua Garkoks oli saanut, vastauksena rukoukseensa, lyhyen viestin.

Jumalat jotka valitsevat syömisen, ovat itse vastuussa ruokansa saamisesta.

Aluksi Garkoks ei ollut tajunnut mitä viesti tarkoitti. Mutta vartuttuaan vähän ja pohdittuaan viestiä, hän oli lopulta tullut omaa päätelmään viestistä. Jumalat jotka valitsivat syödä niin kuin kuolevaiset, tunsivat nälkää, jotta ruoka maistuisi paremmalta. Se mistä jumalien kuului saada ruokaa, oli varmasti itse päätettävissä. Opittuaan, että jotkut papit uhrasivat jumalille karjaa, Garkoks päätti luottaa teoriaansa.

Silti, Garkoksilla oli yhä ongelmana, kuinka välttää nälkäisenä olemisen. Palvojia jotka pysyisivät uhraamaan hänelle ruokaa, oli hankala saada, eikä hän tiennyt kuinka se edes toimisi. Hän toki yritti paastota siihen asti, kun ruokaa olisi taas saatavilla, mutta tässä kesti vuosi. Kuoleman tuodessa hänelle ruokakorin, Garkoksin neljäntenätoista syntymäpäivänä, hän päätti, että olisi nopeampaa hakea ruokaa itse.

Opittuaan tarpeeksi psykologiaa, muodonmuutostaikoja ja neuvottelutaitoja, Garkoks oli onnistunut taivuttelemaan Ryzeknan. Hän oli pyytänyt, että tämä veisi hänet luokkaretkille elävien maailmaan. Retkien tarkoitus oli oppia kuolevaisista ja heidän tavoistaan, jotta Garkoks voisi oppia muista kulttuureista. Mutta tämän lisäksi, Garkoks käytti retkiä verukkeena rahojensa käyttämiseen, elävien maailman ravintoloissa.

Suunnitelma toimi, mutta ei ollut täysin yksinkertainen. Aluksi Ryzekna oli ollut vihainen, koska Garkoks käytti näitä mahdollisesti vaarallisia retkiä huvitteluun. Mutta kun Garkoks oli ker-tonut, että Ryzekna voisi syödä hänen kanssaan, nälkäinen opettaja oli suostunut. Heidän ottaessa vielä ruokaa mukaansa kotiin, Hilgranelle, oli suunnitelma turvattu Urvankon lailtakin.

Ongelmia tuli eteen vielä tämänkin jälkeen. Heidän tehdessä matkoja muille elävien maailman planeetoille, heillä ei ollut oikeata valuuttaa. Tästä syystä, Garkoks päätti, että suurin osa luokkaretkistä, pidettäisiin Maassa. Mutta sen lisäksi, Garkoksin kaikki rahat olivat peräisin hänen isältään, joten kultaa oli rajallinen määrä. Niinpä hän rajoitti luokkaretkien määrän kuuteen per vuosi ja teki Beelzebubin kanssa sopimuksen. Jos hän toisi Beelzebubille ison pullollisen jotain alkoholipi-toista juomaa, jota tällä ei ollut; suurdemoni maksaisi hänelle kaksisataa kultakolikkoa.

Näin vuodet kuluivat ja hiljalleen muuttuivat vuosikymmeniksi. Garkoksin varttuessa aikuiseksi, hänen voimansa, tietonsa ja suunnitelmansa, varttuivat ja kehittyivät myös. Ryzeknan suunnitelmien mukaan, Garkoksin täyttyessä yhdeksänkymmentäyhdeksän, hänen opetuksensa oli valmis.

Viimeinen vuosi käytettiin loppukokeisiin ja -testeihin. Vaikka Ryzekna yritti parhaansa tehdä kokeista ja testeistä mahdollisimman haastavat, Garkoksilla ei ollut ongelmia niiden läpäisemisessä. Todellisuudessa vuosi käytettiin enimmäkseen siihen, että Hilgrane ja Ryzekna pystyivät olemaan varmoja Garkoksista. Yksikään toinen demonien yliherra, ei ollut astunut asemaan näin nuorena ja tämä jännitti heitä.

Garkoks itse olisi halunnut jättää viimeisen vuoden väliin, ja aloitta valtakautensa heti. Vaikka hänellä itsellään ei ollut kiire, hän tiesi, että elävien maailma muuttui jatkuvasti.

Osa kaksi

Valoisasta, lämpimästä ja onnellisesta unesta herätessään, Garkoks huomasi nukkuneensa selällään, joten hänen siipiänsä särki. Yhdellä vaivattomalla liikkeellä, Garkoks heilautti jalkansa sängyltään alas ja nousi ylös seisomaan. Noustuaan ylös, hän ojensi särkevät siipensä ja tunsu niiden hankaavan kattoa vasten.

”Taas se sama uni, ja vieläpä samana päivänä...”, hän mutisi unisena ja haukotteli.

Garkoks avasi väsyneet silmänsä ja katsoi ympärillensä. Hänen huoneensa tuntui pieneltä ja ahtaalta. Hän ei voinut enää juoksennella ympäriinsä, niin kuin hän oli kyennyt lapsena, tai hyppiä sängyllään. Koko torni tuntui kutistuneen, mutta tämä oli odotettavissa.

Hän ei ollut enää vain lapsi, vaan oli kasvanut kolme ja puoli metriä pitkäksi yliherraksi. Hänen suomunsa eivät enää olleet nahkaiset, vaan olivat kovat kuin lohikäärmeen suomut, tosin pienemmät ja tiheimmät. Hänellä ei ollut enää samoja siroja käsiä kuin lapsena. Hänen kätensä olivat isot ja vahvat kourat, jotka pystyivät murskaamaan abyssejä. Hänen käsivartensa olivat nyt paksut, lihaksikkaat ja vahvat, runsaan ravinnon saannin ansiosta. Hänen jalkateränsä olivat isot ja hänen varpaansa pitkät ja kuten käsivartensa, hänellä oli vahvat jalat. Hänen keskivartalonsa oli hyvin sopuuhainen hänen raajoihinsa, vaikka hän olikin omaan ikäluokkaansa verrattuna normaalia isompi.

Murrosikä oli aiheuttanut Garkoksille monia eri kipuja, kun hänen ruumiinsa oli muuttunut. Garkoksin siivet olivat nyt vahvat ja selvästi isommat, ja pystyivät kannattamaan hänet ilman mitään loitsuja. Hänen kuononsa oli pidentynyt, mutta silti lyhyempi ja vankempi kuin lohikäärmeillä. Garkoksin leuka oli pidentynyt myös ja kasvanut leveämmäksi. Hänen kasvojensa suomut olivat käyneet kulmikkaimmiksi ja karkeammaksi, antaen hänelle vakavan ulkonäön.

Hänen päässään olevat kuusi sarvea, olivat nyt pidemmät, paksummat ja kaarsivat ylös eivätkä alas. Tämän lisäksi, ne eivät enää osoittaneet suoraan taaksepäin. Murrosiän aikana, ne olivat nousseet lähes neljänsäntuhatvuotisen asteen kulmaan.

Garkoksin kynnet olivat nyt lyhyemmät, mutta tämä johtui hänen omasta valinnastaan leikata ne. Liian pitkät kynnet olivat aiheuttaneet ongelmia hänen projektien kanssa, eivätkä ne nytkään olleet täysin tylpät.

Hiljalleen herätessään, Garkoks ihmetteli miksi hän ajatteli itseänsä lapsena, mutta muisti sitten olleensa lapsi unessaan. Vaikka Garkoksilla ei ollut ongelmia asioiden muistamisessa, mukaan lukien hänen uniansa; tuo yksi uni karkasi aina hänen mielestään.

Yrittäessään muistella mielestään katoavaa unta, joku koputti hänen huoneensa oveen. Koputuksen jälkeen, ennen kuin Garkoks ehti sanoa mitään, hänen huoneensa ovi aukeni ja Hilgrane asteli sisään.

Hilgranella oli yllään Elokranorilta saatu, juhlanan näköinen mustapunainen juhramekko, jonka leveä hame yletyi tämän sääriin. Juhlamekon yläosaan kuuluivat koristeelliset olkaimet, jotka yletyivät Hilgranen korvien korkeudelle. Hameen edessä succubuksella oli valkoinen esiliina. Tämä sai juhlamekon vaikuttamaan paljon arkisemmalta, mutta juuri siksi lastenhoitaja piti sitä.

Toisin kuin Garkoks, Hilgrane ei ollut muuttunut lähes sadan vuoden aikana yhtään, fyysisessä ulkomuodossaan. Vaikka tämä oli saanut syödä yhtä paljon kuin Garkoks; lastenhoitaja ei ollut kasvanut, eikä tämän ulkonäkö ollut muuttunut. Hilgrane oli syönyt oman osuutensa hiljalleen, jonka ansiosta tämän vartalon paino ei ollut kasvanut.

Hilgrane tosin oli yhä demoni, joten ruuan syömisellä oli vaikutuksensa. Lastenhoitaja oli takuulla tullut vuosien mittaan vahvemmaksi, mutta Garkoks ei ollut koskaan halunnut ottaa selvää, kuinka paljon.

”Onko nuori herramme noussut tänään itse sängystä?” Hilgrane kysyi ihmetellen, ”Tämä on suurta edistystä.”

Garkoks katsoi alas lastenhoitajaansa kohti, ja torui tätä matalalla äänellä: ”Tuo vitsi kävi vanhaksi kolmekymmentä vuotta sitten. Vaikka nukun pommiin silloin tällöin, olet lypsänyt sen kuiviin.”

Hilgrane ei ollut pysynyt samana vain ulkonäöltään, vaan tämän persoona oli pysynyt samana myös. Tai, tarkemmin sanottuna, tästä oli tullut hivenen löysempi, Garkoksin kasvaessa aikuiseksi. Ehkä syynä tähän oli, että hän oli antanut periksi Garkoksin ohjaamisessa. Toisaalta Hilgrane saattoi vain päättänyt antaa kasvatilleen enemmän kasvutilaa. Kun tältä oli kysytty, Hilgrane itse oli sanonut, *mitä enemmän yliherramme kasvaa, sitä vähemmän häntä tarvitsee paapoa.*

”Tiedän, minä vain halusin sanoa sen vielä viimeisen kerran”, Hilgrane vastasi kaihoisana, ”Voih, melkein kaksisataa vuotta on kulunut, mihin se kaikki aika on rientänyt?”

”Luulin että olisit iloinen siitä, että pääset vihdoinkin lähtemään täältä”, Garkoks totesi, alkaessaan pukea päällensä, ”Ryzeina ainakin vaikutti iloiselta, että pääsisi taas matkaamaan.”

Hilgrane kohautti olkapäitään: ”Hän onkin maailmanmatkaaja ja tykkää uusien paikkojen näkemisestä. Itse olen asunut tässä tornissa niin kauan, että en tiedä sopeudunko enää minnekään.”

Hilgranen puhuessa, Garkoks puki yllensä suuret, mustat ja leveälahkeiset sametti housut, ja smaragdinvihreän liivin. Housut ja liivi olivat molemmat Hilgranen tekemiä, ja succubuksen ompe-lutaidot olivat parantuneet ajan myötä entisestään.

Housut olivat venyvät ja hyvin istuvat. Vaikka ne näyttivät ulkoa samettisilta ja tyylikkäiltä, olivat ne sisältäpäin lumottua kangasta. Kankaan lumoukset tekivät siitä kestävämmän, ja itsestään korjaantuvan. Tämän ansiosta housut eivät revenneet, vaikka Garkoksin pitkät varpaankynnet työnnettiin niistä läpi päivittäin.

Hilgranen tekemä liivi ei sisältänyt taikuutta, mutta sen tekijän käsityöntaito oli selvästi nähtävissä. Liivin etumuksessa oli kaksi symmetristä, kultaista, kirjailtua lohikäärmettä. Lohikäärmeet olivat niin täynnä yksityiskohtia, että niitä olisi voinut luulla eläviksi. Liivin selkämyksessä ei ollut koristeita, sillä se ei ollut näkyvissä. Koska Garkoksin siivet olivat nyt liian isot, että ne pystyttäisiin työntämään läpi; liivi oli yläselän kohdalta kokonaan avoin. Liivin kaulus oli kiinni vain etumuksesta, joka kiertyi kaulan ympäri ja kiinnittyi takaa.

Vedettyään liivinsä vetoketjun kaulaansa asti, Garkoks jatkoi keskustelua: ”Olen varma, että te kaksi tulette viihtymään matkallanne. Ja jos sinulla on vaikeuksia sopeutua, niin ainahan te voitte vaihtaa maisemaa.”

”Mutta entä jos hän haluaa viipyä jollain alueella kauemmin?” punasteleva Hilgrane kysyi, ”Tulee olemaan kiusallista, jos hän joutuu lähtemään aikaisin minun takiani.”

”Voittehan te palata myöhemmin. Sinä murehdit tästä aivan liian paljon”, Garkoks totesi turhautuneena, ”Mene nyt alakertaan ja pidä huolta, ettei Ryzekna ole unohtanut pakata mitään. En halua, että palaatte vain hakemaan jotain unohdettuja alusvaatteita tai romuja.”

Hilgrane niiasi kohteliaasti ja lähti alakertaan: ”Hyvä on herrani.”

Hilgranen lähdettyä, Garkoks nosti seinässä olevasta naulasta riippuvan, mustan päällystakin. Takin ulkopuoli oli tehty mustasta, lyhytkarvaisesta turkista ja sen sisältö oli hänen liivinsä väriin sopivaa silkkiä. Takissa oli kiiltävällä vihreällä langalla ommeltuja kuvioita, jotka muistuttivat lohikäärmeen kauloja ja päitä. Takin kauluksen käänteisiin oli kultalangalla kuvioitu pyöreäksi merkiksi, hänen nimikirjaimensa Kuolleen Maailman kirjaimilla. Päällystakin leveässä selkämyksessä, oli kaksi yli puolentoista metrin pituista rakoa, joista hänen siipensä mahtuivat läpi.

Hänen vaatteidensa päävärit, musta ja vihreä, olivat Garkoksin itse valitsemat. Värit eivät olleet hänestä ainoastaan hänen yllensä sopivia, vaan olivat tavallaan myös Kuolleen Maailman kansallisvärit. Psykologisesti puhuttuna, voisi sanoa; että hänen Kuollessa Maailmassa viettämänsä aika, oli saanut hänet arvostamaan näitä värejä yli muiden.

Hänen vaatteidensa värit soveltuivat myös niiden ympäröimään maailmaan. Täten ne eivät vaikuttaneet Kuolleeseen Maailmaan sopimattomilta, vaikka olivatkin peräisin elävien maailmasta. Tästä syystä demonit ja kuolleet eivät ajatelleet hänestä vierasperäisenä, nähdessään hänen ylelliset vaatteensa.

Viikattuaan suuret siipensä kasaan, Garkoks heitti takkinsa ylleen taidokkaasti ja tottumuksesta pujotti siipensä, sen suurista raoista.

Saatuaan takkinsa yllensä, hän käveli piironkinsa luokse, ja nosti sen päältä kaksi kyynärvarsisuojusta. Kyynärvarsisuojukset oli kokonaan tehty pimeämetallista ja niillä oli sama merkitys, kuin hänen vanhan takkinsa kultarannekkeilla. Toisin kuin rannekkeita, suojuksia ei lumottu, sillä niiden materiaali oli jo tarpeeksi kestävä.

Kyynärvarsisuojukset menivät kokonaan hänen käsiensä ympäri, ja peittivät hänen takkinsa hihat suuaukoista kyynärpäihin. Suojukset olivat täysin sileitä ja kiillotettuja, lukuun ottamatta niiden yläpuolilla olevia, pyöreitä nimikirjain merkkejä.

Suojukset painoivat paljon enemmän kuin rannekkeet, yli seitsemänkymmentä kiloa kappaleelta. Mutta Garkoks oli jo tottunut tähän ja hän pystyi liikuttamaan käsiään huoletta.

Pukeuduttuaan, demonien yliherra suuntasi kohti huoneensa ovea, joka oli nyt häntä lähes puolet lyhyempi. Hidastamatta kävely vauhtiaan, Garkoks muutti muotoonsa vajaan kaksi metriä korkeaksi suurhalkiseksi ja käveli ovesta läpi. Oven toisella puolella hän muuttui takaisin oikeaan muotoonsa, yhtä refleksimäisesti, kuin aiemmin.

Hänen käyttämänsä loitsu oli nimeltään *Kaikkisoluttautuja*, hyvin edistynyt ja vaikea muodonmuutosloitsu. Loitsu muutti sekä käyttäjän ulkomuodon, että tämän vaatteet. Loitsu oli ollut vaikeata oppia ja vaati runsaasti sekä manaa, että keskittymistä. Tästä huolimatta, Garkoks oli tottunut loitsun käyttämiseen päivittäin. Oli todella hyödyllistä pystyä liikkumaan, tornin alkuperäisten omistajien kanssa, ilman että joutui ahtamaan itsensä ovista läpi.

Päästyään portaikkoon, Garkoks asteli portaat alas rauhallisena, katsellen Yliherrantornia kuin vanhuudesta kuolevaa ratsua. Pian hän olisi tornin ainoa asukas, ja myöhemmin hänkin muutaisi tornista pois, saatuaan isomman asunnon.

Todellisuudessa, vaikka hän ei ollut enää varma, nukkuisiko hän enää koskaan tornin katon alla? Hän ei ollut maininnut mitään asiasta Ryzeknalle ja Hilgranelle. Hän oli ajatellut polttaa tai räjäyttää tornin lähdettyään, ettei se muistuttaisi häntä menneisyydestään, mutta oli päättänyt toisin. Olisi parempi pitää tornin ehjänä ja hylättynä, että se toimisi muistomerkinä muille hänen opin vuosistaan. Ehkä hän voisi itse palata tänne jonain päivänä, verratakseen saavutuksiaan isänsä saavutuksiin.

Tultuaan pohjakerrokseen, Hilgrane ja Ryzekna seisoivat matkalaukkujen ja selkäreppujen kanssa, ulko-oven vieressä. Matkalaukkujen vieressä, maassa makasi pitkä, pimeämetallista tehty tanko, jossa oli useita koukkuja.

Tanko oli demonien muutossa käyttämä kantotanko, jonka koukkuihin demonit kiinnittivät henkilökohtaiset tavaransa, tehdessään vaellusmatkoja. Tanko sen jälkeen nostettiin demonin

olkapäälle, jossa se roikkui lopun matkaa. Hilgrane ja Ryzekna olivat saaneet tangon Elokranorilta, sillä hän ei kuulemma ollut aikeissa muuttaa.

Nähdessään lähtövalmiit huoltajansa, tai pikemminkin entiset huoltajansa, Garkoksin tyyneestä ilmeestä huolimatta, häneltä nousi pala kurkkuun.

Uskomatonta, vaikka olen tietänyt tämän päivän tulevan jo melkein vuosisadan, en silti keksi mitään hyvää sanottavaa. Ehkä edes minä en kykene hyvästelemään vanhempiani, ilman murheita. Nääh... huonot vanhemmat minä voisin heittää menemään ilman mitään ongelmia. Syy miksi tämä on niin vaikeata, on koska he olivat niin mainioita.

”Kuolema osasi valita, parempia huoltajia olisi vaikeata löytää”, Garkoks kehui heitä maltillisena, ”Teitä tulee ikävä.”

Vaikka Garkoks ajatteli näitä kahta demonia vanhempinaan, ei hän koskaan kutsunut heitä tuolla sanalla. Hänen perheensä oli outo, ja termi *vanhemmat*, toi hänelle pahan maun suuhun.

Skark ja Drajenic olivat hänen isänsä ja äitinsä, mutta nämä olivat kuolleet ennen hänen kuoriutumista. Kuolema oli hänen pappansa, ja tämä oli opastanut ja auttanut häntä useasti, ja tämän tyttäret olivat Garkoksin sisaruksia. Heistä kaikista huolimatta, Hilgrane ja Ryzekna olivat loppujen lopuksi huolehtineet ja kasvattaneet hänet. Se keitä hänen kuului kutsua vanhemmikseen, oli kysymys, jonka vastaamisessa Garkoks oli jo antanut periksi.

”Mekin tulemme ikävöimään teitä, herramme”, Ryzekna vastasi kohteliaana, ”olen iloinen, että työemme täällä ei mennyt hukkaan.”

Herramme, tai, herrani, oli Hilgranen ja Ryzeknan uusi tapa puhutella Garkoksia. He olivat alkaneet kutsua häntä herrakseen, Garkoksin täyttäessä kuusikymmentä. Tarkoituksena oli kuulemma sopeuttaa Garkoks ajattelemaan heistä tämän alamaisina, eikä hänen huoltajinaan. Garkoks tosin ymmärsi, että tarkoituksena oli totutella hänet tätä hetkeä varten, kun heidän oli aika lähteä.

Aluksi hän oli ollut iloinen tästä. Ei enää *pikku yliheraa*, tai vastaavia lempinimiä. Mutta ajatellessaan noita päiviä, Garkoks ei voinut muuta kuin ajatella asiaa nostalgisena. Pian nuo päivät olisivat kokonaan ohi, eikä häntä koskaan tultaisi kutsumaan noilla sanoilla. Tavallaan kuin hän ei enää koskaan näkisi vanhaa ystävää, vaikkei kyseessä ollutkaan hyvä ystävä.

Mietittyään hetken kuinka vastata Ryzeknan sanoihin, Garkoks totesi: ”Arvostan kaikkea mitä olette tehneet vuokseni. Katsotaan, kuinka kauan tulee kestämään, kunnes möhlin koko homman.”

Kuullessaan Garkoksin vähättelevän tilannetta, Ryzekna ja Hilgrane nauroivat huvittuneina tämän vitsille. Usein ei löytäisi alamaisia, jotka nauraisivat työstään pilailevan hallitsijan kanssa. Mutta tämä vain osoitti, miten hyvin nämä kolme tunsivat toisensa. Garkoks saattoi pilailla asemastaan demonien yliherrana, mutta he kaikki tiesivät; että Garkoks vitsaili asiasta vain silloin, kun kaikki oli hänen hallinnassa.

”Muuten Ryzekna, et kai ole unohtanut sitä yhtä juttua mistä puhuimme”, Garkoks muistutti opettajaansa.

Hilgranen katsoessa opettajaa tietämättömänä mistä urosdemonit puhuivat, Ryzekna napsautti sormiansa.

”Ai niin! Hyvä kun muistutit”, Ryzekna huudahti ja työnsi kätensä nahkatakkinsa taskuun.

Unidemoni veti takkinsa taskusta ulos tummanvioletin, kristalli sormuksen, jonka vanteen päällä oli samasta kristallista muotoiltu ruusu.

Ryzekna ojensi sormuksen Hilgranelle ja kysyi rauhallisella äänellä: ”Hilgrane, tuletko vai mokseni?”

Nähdessään sormuksen, Hilgranen karminpunaiset silmät näyttivät kiiltävän yllätyksestä. Oli selvää, että succubus oli iloinen ja otettu, mutta tämän sanominen olisi vähättelyä. Hilgrane siivet läpytivät innostuksesta, niin että pohjakerrokseen syntyi tuulenvire.

”Voi hyvänen aika, mistä ihmeestä sinä tuon sait?! Tai pikemminkin, *milloin* sinä sait sen?” Hilgrane kysyi lumoutuneena.

”Muistatko sen pidemmän luokka retken, jonka minä ja Garkoks teimme kaksikymmentä vuotta sitten?” Ryzekna kysyi Hilgranelta.

Hilgrane mietti hetken ja nyökkäsi.

Ryzekna jatkoi: ”Me kävimme sen matkan aikana niillä happojärvillä, joista olen kertonut sinulle. Me lainasimme läheisestä kylästä työkaluja, ja lensimme sen jälkeen suuren abysssiittikristallin luokse. Hakkasimme muutaman palasen irti kristallista, joista toimme yhden elävien maailmaan hiottavaksi.”

Kuunnellessaan tarinaa, Garkoks oli Ryzeknalle kiitollinen, ettei tämä kertonut heidän elävien maailmassa käynnistä enempää. Vaikka he olivat helposti onnistuneet löytämään sopivan kultasepän kääpiöiden keskuudesta, matka ei ollut täysin yksinkertainen. He olivat aluksi joutuneet *taivuttelemaan* kultaseppää hieman, että tämä suostuisi yhteistyöhön ja ettei kertoisi muille. Tämän

lisäksi kristalli josta he halusivat tehdä sormuksen, oli kultasepällä täysin ennennäkemätön. Totutelllessaan uuteen materiaaliin, kultaseppä oli rikkonut suurimman osan oikean kokoisista kristallin sirpaleista. Kääpiön saatua sormuksen vihdoinkin valmiiksi, Ryzekna ja Garkoks olivat pyyhkineet tämän muistin tyhjäksi heistä. Lopuksi he olivat ottaneet jäljellä olevat kristallin sirut, ettei heitä voitaisiin jäljittää.

Kuultuaan tarinan Hilgrane pudisti päätänsä ja katsoi Ryzeknaa tuimana: ”Ai että te olitte noin vaarallisella matkalla minun tietämättäni? Kenen idea tämä oli?”

”Minun”, Ryzekna myönsi vilpittömänä, ”mutta minä ehdotin, että herramme olisi pysynyt kylässä, sillä välin, kun haen kristallin. Joten mitä sanot?”

Hilgrane kääri kätensä nopeasti opettajan ympärille ja huusi iloisena: ”Kyllä! Kyllä suostun! Minun täytyy kertoa tästä vanhemmilleni! Oi, toivottavasti he ovat yhä tavoitettavissa...”

Garkoks hymähti huvittuneena. Oli yllättävän hauska nähdä Hilgranen reaktio, kahdenkymmenen vuoden odotuksen jälkeen. Itse asiassa hän oli yllättynyt, etteivät he olleet kosineet keskenään jo kauan aikaa sitten. He olivat tunnustaneet tunteensa toisiaan kohtaan jo kauan aikaa sitten, eivätkä he olleet odottaneet kuherruskuukautta. Ryzekna oli kuulemma halunnut odottaa siihen asti, kunnes Hilgranen ei tarvitsisi enää pysyä tornissa, ennen kuin kosisi.

Kertomatta asiaa, Garkoks oli muutaman kerran ajatellut mielessään, miten huvittavaa olisi, jos Hilgrane kieltäytyisi kosinnan aikana. Lähes sata vuotta odottamista ja Hilgrane kieltäytyisi lopussa, Ryzeknan ilme olisi ollut ainutlaatuinen.

Hilgranen ja Ryzeknan lopetettua halailemisen, Garkoks auttoi heitä kiinnittämään heidän kantamuksensa kantotankoon. Tanko oli noin neljä metriä pitkä, ja siinä oli paljon enemmän koukuja kuin olisi tarvittu. Jotta matkatavarat eivät lentäneet irti tangosta, demoneiden juostessa, kanton tangon koukkujen kärjet, pystytettiin lukitsemaan tankoon kiinni. Lukittuja koukkuja ei tämän jälkeen saanut enää auki, kuin ainoastaan avaimella, jonka Hilgrane piti kaulansa ympärillä. Jos avain hukkuisi, he voisivat aina repiä matkatavaransa irti koukuista, laukkujen ja reppujen kustannuksella.

Saatuaan matkatavaransa kiinni tankoon, Hilgrane ja Ryzekna kantoivat sen ulos rautaovesta. Ulkona Ryzekna nosti tangon vasemmalle olallensa, ja heilutti hyvästeiksi Garkoksille.

”Nähdään joskus uudestaan, ja jos joskus tarvitset opettajaa, niin yritä löytää meidät jostain!” Ryzekna hyvästeli.

”Ja jos koskaan menet naimisiin niin älä unohda kutsua meitä!” Hilgrane lisäsi puolisonsa sanoihin.

Vuosikymmenet ovat kuluneet ja Garkoks Dran on nyt kasvanut aikuiseksi. Maailma on muuttunut ja hänen suunnitelmansa myös, mutta hänen päämääränsä ja tavoitteensa ovat yhä samat. Demonien yliherran on tullut aika kerätä liittolaisensa, aloittaa sotaretkensä ja kohdata vihollisensa.

Garkoks Dran on fantasia kirjasarja, joka kertoo tavallisen sankaritarinan sijasta, kaikkien aikojen mahtavimmasta pahiksesta ja tämän hirmuteoista.

Viimeinen yliherra osa 2, kertoo päähahmon valtaannoususta ja ensimmäisistä valloituksista.

ISBN: 978-9528009054

